

Poppenspe(e)lpastiche, een nabootsing

Onder de naam *Poppenspe(e)lpastiche* presenteren wij een serie *tafeltheaters* met afbeeldingen die zijn nagebootst (gepasticheerd) van illustraties en foto's uit de internationale collectie van het *Poppenspe(e)lmuseum*. In aansluiting daarop worden afbeeldingen en figuren geëxposeerd.

Link

De theatertjes geven een beeld van het aloude volkspoppenspel, maar er wordt ook een link gelegd naar uitdrukingsvormen in de moderne (poppen)theaterkunst. Het idee van de pastiche ontstond toen het museum een partij kartonnen theatertjes op de kop tikte. Bij de poppenkastjes was een bedrukt exemplaar geleverd.

Het onwezenlijke als uitgangspunt: een curieus museumstuk

Museumdirecteur *Otto van der Mieden* ging met het poppenkastje 'stoeien' om er een curieus museumstuk van te maken. Hij plaatste een naar verhouding te grote handpop diagonaal in de toneelopening en maakte het bovenstuk van het theater nog ridiculer door er een Jan Klaassenkop uit te laten steken. Juist die onwerkelijke combinatie van een primitief theatertje met een pop uit de vorige eeuw had effect.

Samen met *Hetty Paërl* – die veel ontwerpen zou maken – werd besloten het onwezenlijke als uitgangspunt te nemen. De kunst was om een tweedimensionale afbeelding na te bootsen op een driedimensionaal theater. De voorstelling werd (soms) dwars over de verschillende wanden en het decor van het theatertje afgebeeld.

Spel van illusie en werkelijkheid

Uit de vlakke wanden komen incidenteel plastische figuren naar voren. Zo wordt de illusie gewekt dat deze in de realiteit treden; zo'n spel van *illusie* en *werkelijkheid* is eigen aan het theater. De ontwerpers van de theatertjes hebben verschillende technieken toegepast. Otto heeft afbeeldingen *digitaal bewerkt* en Hetty heeft op elk pastichetheater een prent of een combinatie van prenten *nageschilderd* in *acrylverf*.